

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **Z. S.**

ukaranego z art. 92a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 marca 2017 r.

zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 grudnia 2016 r., II AKo [...],

odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonych
wyrokiem Sądu Okręgowego, sygn. akt IV Ka [...]

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania we wskazanej wyżej sprawie legło stwierdzenie, że wniosek ten zawiera, nieuzupełniony w wyznaczonym terminie, brak formalny polegający na jego niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata (art. 545 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.).

W zażaleniu złożonym na przytaczane zarządzenie Z. S. wskazuje na bezproduktywność podjętych w niniejszym postępowaniu czynności, zwłaszcza związanych z wyznaczeniem mu obrońcy z urzędu a następnie z wezwaniem go do uzupełnienia braku jego wniosku przez obrońcę z wyboru, ponadto zaś podnosi merytoryczne argumenty przeciwko orzeczeniu kończącemu prawomocnie postępowanie, domagając się od Sądu Najwyższego zajęcia w ich przedmiocie stanowiska.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może być uwzględnione.

Należy wyjaśnić, co zresztą wielokrotnie podkreślał w swym orzecznictwie Sąd Najwyższy, że wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, z czym łączy się sformalizowany charakter tego środka. Wniosek ten może zatem opierać się wyłącznie na określonych w ustawie podstawach prawnych. Uzasadnia to opatrzenie wniosku tzw. przymusem adwokacko-radcowskim, co z założenia ma gwarantować jego wniesienie po dokonaniu profesjonalnej oceny prawnej okoliczności sprawy pod wskazanym powyżej kątem. Nawiązując do argumentu zażalenia trzeba zatem zauważyć, że fakt, iż pismo wnioskodawcy zostało przez Prokuraturę Krajową skierowane do Sądu w celu, jak podnosi, wznowienia postępowania (w istocie, w piśmie tym wskazano na brak podstaw do wniesienia kasacji a zauważono ewentualność podstawy wznowienia – k. 262) niczego w przedstawionej mierze nie zmienia. Zgodnie z treścią art. 113 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. prokurator, jako podmiot profesjonalny, ma prawo „samodzielnie” sporządzić i podpisać wniosek o wznowienie postępowania, do czego w niniejszej sprawie nie doszło. Jeżeli natomiast wniosek nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę lub pełnomocnika.

Warunek ten w niniejszej sprawie nie został spełniony. Wyznaczony wnioskodawcy obrońca z urzędu nie znalazł podstaw do wystąpienia z wnioskiem, a sam autor wniosku, wezwany do uzupełnienia jego braku, nie uczynił tego. Popełniono by oczywisty błąd proceduralny (art. 38 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 120 § 1 k.p.k.), gdyby w sytuacji udzielenia przez obrońcę z urzędu informacji o braku podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku, nie umożliwiono wnioskodawcy – hipotetycznie wszak możliwego – uzupełnienia wniosku we własnym zakresie.

Na koniec należy zaznaczyć, że przedmiotem zaskarżenia rozpoznawanego obecnie zażalenia nie jest orzeczenie Sądu prawomocnie kończące postępowanie, jak zdaje się rozumieć skarżący, lecz decyzja o odmowie przyjęcia osobiście sporządzonego przez niego wniosku o wznowienie postępowania. A zatem niniejsze postępowanie, incydentalnie wszczęte przed Sądem Najwyższym

opisanym zażaleniem, dotyczy tylko prawidłowości badania formalnych warunków wniosku o wznowienie postępowania, którego odmówiono przyjęcia. Co za tym idzie, już ze swej istoty nie może odnosić się do kwestii merytorycznych, związanych z rozpoznaniem podstaw wznowienia postępowania. Takie bowiem badanie, przez właściwy sąd, następuje dopiero w razie skutecznego wystąpienia z nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, sporządzonym i podpisanym przez fachowy podmiot.

W świetle powyższych faktów ocenianych na podstawie przytaczanych przepisów prawa, nie ma żadnych przesłanek do podważenia zaskarżonego zarządzenia odmawiającego przyjęcia omawianego wniosku, jako że jednoznaczny wymóg tak sformalizowanego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie, nie został spełniony. W tym zaś zakresie skarżący nie przedstawił zresztą żadnego zarzutu zdolnego skutecznie zwalczyć tę ocenę.

Z tych zatem wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.